

Ik storm de klas in, gelukkig nog net op tijd. Snel loop ik naar mijn vertrouwde plek naast het raam.

Waar is Evi? Haar stoel is nog leeg. Ik hoop niet dat ze naar het kantoor van directeur Wilson wordt gestuurd als ze zo binnenkomt.

‘We gaan beginnen met de les,’ zegt meester Jaap. ‘In de pauze mag je kletsen over de vakantie. Graag even je hand opsteken als ik je naam noem en mo-debieltjes in je la.’

‘Wat zijn mo-debieltjes, meester?’ vraagt Lucas terwijl hij zijn lachen probeert in te houden.

‘Dat zijn die verschrikkelijke mobieltjes waar iedereen de hele tijd zo debiel op kijkt,’ antwoordt meester Jaap.

Iedereen moet lachen. Terwijl meester Jaap de namen van alle klasgenoten opnoemt, stuur ik onder mijn tafel nog snel een appje naar Evi:

Eef, waar blijf je?

Evi komt bijna nooit te laat. Ik stop mijn telefoon in mijn zak, zodat ik het voel als er een berichtje binnenkomt.

‘Ik moet jullie iets vertellen,’ zegt meester Jaap dan. ‘Zoals jullie kunnen zien, is de stoel van Evi leeg. Ik denk dat het voor sommigen van jullie als een verrassing zal komen, maar helaas moet ik jullie laten weten dat Evi niet meer terugkomt. Ze is verhuisd.’

Verhuisd? Hoor ik dat nou goed?

‘Evi is niet verhuisd!’ roep ik door de klas. ‘Hoe komt u erbij?’

‘Dat heeft haar moeder doorgegeven.’

‘Evi is toch jouw beste vriendin?’ vraagt Filene. ‘Hoezo weet jij van niks?’

‘Misschien toch niet je beste vriendin dan. Aaah...’ zegt Lina sarcastisch. En samen gniffelen ze.

Ik voel mijn hart bonken en ik kan geen woord meer uitbrengen. Dit kan niet waar zijn. Op de laatste schooldag voor de vakantie heb ik Evi voor het laatst gezien. Toen zei ze dat ze op skivakantie zou gaan. Appen kon niet, want ze gingen naar een plek met slecht bereik. Ik verheugde me erop om vandaag eindelijk met haar bij te kletsen. Ze heeft niets over verhuizen gezegd.

‘Ik snap dat jullie vragen hebben, maar nu wil ik graag dat iedereen naar het bord kijkt,’ zegt meester Jaap streng.

Zwijgend kijk ik voor me uit en ik hoor niet meer wat er in de klas wordt gezegd.

Als iedereen na de uitleg aan het werk gaat, staar ik door het raam naar buiten. Vlak naast het raam staat een grote boom. Ik zie een koolmees vliegen. Ze landt in een nestje op een van de takken. Het lijkt alsof ze ook naar mij kijkt.

‘Lukt het met de sommen?’ Meester Jaap staat bij mijn tafel. Verschrikt kijk ik op. Ik heb nog niets in mijn schrift geschreven.

‘Eh... ja meester, ik ben aan het nadenken,’ zeg ik snel.

‘Wist je niet dat Evi zou verhuizen?’ fluistert hij dan.

‘Nee, ik begrijp er niks van.’

‘We hebben het er straks nog over. Kom zo meteen in de pauze maar even naar me toe, goed?’

De meester gaat verder met zijn ronde.

Het lukt me niet om de sommen te maken. Ik leg mijn potlood neer en steek mijn hand op.

‘Mag ik even naar de wc?’ vraag ik.

‘Vooruit, maar zorg wel dat je binnen drie minuten terug bent,’ zegt meester Jaap. ‘Je hebt nog heel wat werk te doen.’

In de wc pak ik snel mijn telefoon uit mijn zak om Evi te bellen. Tot mijn verbazing gaat hij niet eens over. ‘*Hoi, met Evi. Ik ben er even niet. Bel me later terug. Doei, doei.*’ Even dacht ik dat Evi echt opnam, maar het is haar voicemail. Ik snap er niks van.

Ik keer terug naar mijn sommen, maar ik kan me niet meer concentreren. *Evi, waar ben je?!* Ik draai mijn armbandje rond en rond mijn pols. Ik heb het een paar jaar geleden van mijn oma gekregen. Normaal geeft het me altijd een blij gevoel als ik het draag, maar vandaag helpt het niet.

Als de bel gaat voor de pauze, wenkt meester Jaap me.

‘Ik zag dat je nogal schrok toen ik vertelde dat Evi van school is,’ zegt hij als iedereen de klas uit is.

‘Meester, ik wist niet eens dat ze zou verhuizen.’

Hij kijkt me niet-begrijpend aan. Iedereen weet dat wij beste vriendinnen zijn en dat we al vanaf de kleuterklas onafscheidelijk zijn.

‘Weet u waar ze naartoe is?’ vraag ik.

‘Dat weet mevrouw Wilson waarschijnlijk wel. Ik heb alleen gehoord dat Evi verhuisd is en niet meer hier op school zit. Het spijt me, ik kan me voorstellen dat dit moeilijk voor je is.’

Hoezo weet alleen mevrouw Wilson waar Evi is? Daar heb ik niets aan, want bij haar wil ik echt niet langs om meer te weten te komen. Iedereen loopt het liefst met een grote boog om de schooldirecteur heen. Zo streng is ze!

‘Evi laat vast nog van zich horen. Hou je me op de hoogte?’ Meester Jaap kijkt me bezorgd aan.

‘Oké, meester.’

Normaal gesproken klets ik de hele pauze met Evi. Zeker als we moeten bijpraten na een hele vakantie! Ik zie Filene en Lina naar me kijken, maar ik heb geen zin om met hen te praten. Ik check nog een keer mijn telefoon, maar Evi heeft mijn appje zo te zien nog steeds niet gelezen.

Evi, de meester zegt dat je bent verhuisd!

Dat kan toch niet?! Bel me please!

Als de bel gaat, loop ik met tegenzin achter de anderen aan terug naar binnen. Op de gang worden mijn voetstappen steeds zwaarder en alles om me heen wordt wazig. Dit kan niet waar zijn. Evi is niet verhuisd. Meester Jaap moet het verkeerd hebben... Anders had Evi het toch wel gezegd?

1 dag zonder Evi

Dit was de langste schooldag ooit. Eindelijk is hij voorbij. Maar wel zonder Evi.

Met mijn ogen volg ik het fietspad. De een na de ander fietst me voorbij, het lijkt wel alsof ik steeds langzamer vooruitkom. Terwijl de wind mijn hijab opzij blaast, voel ik dat mijn ademhaling versnelt. Mijn gedachten zijn bij Evi. Normaal fietst ze altijd naast me. Ik hoor steeds opnieuw de woorden van meester Jaap door mijn hoofd galmen: 'Ze is verhuisd.'

TOET!

In een flits zie ik een auto op me afkomen. Verschrikt trap ik op de rem. Ik kan de auto nog net ontwijken, maar val wel met fiets en al in de bosjes naast het fietspad.

Ja hoor, dat kan er ook nog wel bij. Ik voel gelukkig nergens pijn, maar ik ben boos op mezelf dat ik niet beter heb opgelet. Terwijl ik een beetje bibberig probeer op te staan, zie ik een vrouw uit de auto stappen. Haar helderblauwe ogen kijken angstig.

‘Gaaf het, meisje?’ Ze helpt me overeind. ‘Zag je het rode stoplicht niet?’ vraagt ze vriendelijk.

‘Nee, sorry.’ Met moeite onderdruk ik mijn tranen. In de verte hoor ik mijn naam.

Dan staat plotseling Chiara naast me. ‘Esma?’ vraagt ze geschrokken. ‘Gaaf het?’

Ik kijk Chiara aan. Ze zit bij mij in de klas, maar we zeggen eigenlijk nooit iets tegen elkaar.

‘Kennen jullie elkaar?’ vraagt de vrouw, terwijl ze mijn fiets opraapt.

‘Ja, mevrouw,’ zeg ik snel. ‘Sorry, ik lette niet goed op. Maar het gaat verder wel.’

‘Gelukkig, pas maar goed op jezelf.’ De vrouw geeft me mijn fiets en stapt weer in de auto.

Ik wil ook opstappen, maar dan zie ik dat mijn rok gescheurd is. Ik voel een traan over mijn wang lopen. Het lukt me niet om hem tegen te houden.

‘Esma, wat is er?’

Ik kijk Chiara aan. Ze kijkt bezorgd. Haar krullen dansen alle kanten op. De spleet tussen haar voortanden is het eerste wat opvalt als ze praat.

Inmiddels zijn mijn wangen helemaal nat. Chiara slaat haar armen om me heen en houdt me stevig vast.

‘Wat is er?’ vraagt ze. ‘Ben je verdrietig omdat Evi...’

‘Evi is verhuisd en ik weet van niks!’ schreeuw ik.

Chiara kijkt schichtig om zich heen.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Meester Jaap zegt dat Evi verhuisd is, maar ik begrijp er niks van. Evi en ik zijn beste vriendinnen.’

‘Wist je er niets van?’ vraagt Chiara voorzichtig.

‘Nee, ze heeft er niets over gezegd. Hoezo heeft ze niet verteld dat ze ging verhuizen? Zoiets belangrijks hou je toch niet achter? Daarom ben ik op weg naar Evi’s huis. Ik wil het met mijn eigen ogen zien.’

‘Zal ik met je meegaan?’

Ik kijk Chiara aan. ‘Oké, goed.’

De eerste paar minuten zeggen we niks. Ik ben uitgeput, maar blij doortrappen. Nog een paar straten en dan zijn we bij Evi’s huis. Chiara fietst naast mij. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik naar haar.

‘Lief dat je meegaat. Dank je wel.’

‘Graag gedaan, hoor,’ zegt Chiara met een glimlach.

‘Het huis van Evi is in de straat achter de bibliotheek.’

‘Dan zijn we er al bijna.’

Even later rijden we de straat van Evi in. In de verte zie ik het huis al staan. ‘Daar is het,’ zeg ik.

Chiara zegt geen woord. Alsof ze weet hoe ik me voel. Ik kom hier al jaren, maar nu lijkt het alsof dit de eerste keer is.

We stappen van onze fietsen. En dan zie ik het meteen: een TE KOOP-bord in de tuin. De ramen erachter zijn leeg. De gordijnen, de plantjes... alles is weg! Ik loop naar de voordeur. Door het raampje zie ik dat de gang ook leeg is. Met mijn vuisten sla ik tegen de deur.

Het is dus waar. Evi is echt verhuisd. Waarom heeft ze niks verteld? Honderd vragen schieten door mijn hoofd.

Chiara legt haar hand op mijn schouder. Zonder erbij na te denken laat ik mijn hoofd op Chiara's schouder vallen.

'Ik moet haar vinden,' fluister ik.

'Ik help je,' zegt Chiara.

Ik ga op de grond zitten met mijn rug tegen de voordeur en staar voor me uit.

'Heb je haar al geprobeerd te bellen?' vraagt Chiara.

'Ja, maar ze nam niet op. Ik heb haar ook een appje gestuurd.' Snel pak ik mijn telefoon uit mijn jaszak. 'Ik zie alleen maar één vinkje. Het bericht is wel verzonden, maar niet afgeleverd,' zeg ik. Ik voel dat mijn vingers trillen terwijl ik op mijn WhatsApp klik. Mijn ogen glijden over mijn appjes aan Evi.

Eef, waar blijf je? ✓

Evi, de meester zegt dat je bent verhuisd!

Dat kan toch niet?! Bel me please! ✓

'Kijk maar, nog steeds één vinkje,' zeg ik teleurgesteld.

'Misschien is haar telefoon stuk,' zegt Chiara. 'Ze gaat je vast nog bellen.'

'Je hebt gelijk. Evi laat nog van zich horen,' zeg ik. 'Dat kan niet anders.'

Als ik thuiskom, loop ik meteen naar mijn moeder. Vanuit de gang ruik ik de kruidige geur van tajine, een heerlijke Marokkaanse stoofschotel met vlees en groente in een pittig sausje.

‘Esmā, wat ben je laat vandaag,’ zegt mama.

‘Evi is verhuisd!’ zeg ik, en ik barst in tranen uit.

Mama kijkt verschrikt op. ‘Evi verhuisd, hoe kom je daar nou bij?’

Snikkend plof ik op de bank. Mijn moeder komt naast me zitten en slaat een arm om me heen. Ik vertel haar alles. ‘Het is echt waar, mama. Ik ben langs Evi’s huis gereden. Het huis is leeg en staat te koop.’

Ik zie mijn moeder nadenken. ‘Heb je Evi niet gesproken tijdens de vakantie?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ze zei dat ze geen bereik zou hebben op skivakantie. We zouden elkaar vandaag voor het eerst weer zien.’

‘Hm. Hier klopt iets niet. Ik zal kijken of ik Evi’s moeder kan bereiken.’ Ze zet haar telefoon op de luidspreker.

‘Dit is de voicemail van...’ klinkt er. Mijn moeder hangt op. Ze zegt geen woord.

In mijn kamer staar ik liggend op mijn bed naar het plafond. Langzaam voel ik opnieuw een traan over mijn wang rollen.
Evi, waar ben je?